

OEMMA

MAGAZINE

NR. #62 |

JANUARI-FEBRUARI-MAART 2017

DE BENOEMING VAN DE KHALIFA IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAT

— SECULIERE STAGNATIE: HET BEGIN VAN HET EINDE VOOR KAPITALISME

— IS DE MENS IN STAAT OM RECHTVAARDIGE WETGEVING TOT STAND TE BRENGEN?

— HET HUWELIJKSE LEVEN VOLGENS ISLAM

— DE OORSPRONG VAN ISLAM IN INDONESIË (DEEL 2): JAVA, DE MOLUKKEN, SULAWESI EN KALIMANTAN

MISSIE EN VISIE

Ieder mens draagt in zichzelf het bewijs van het bestaan van een schepper.

In plaats van haar te laten dolen, heeft deze schepper - Allah (swt) - Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid aan Zijn schepping getoond: door te openbaren het pad waarop zij voort dient te gaan in dit leven, als oplossing voor al haar problemen.

Zijn openbaring draagt in haarzelf het bewijs dat zij werkelijk van Hem (swt) afkomstig is; daarmee bewijzend dat de brenger van deze boodschap, Mohammed (saw), waarlijk een profeet is.

Onze visie is dat deze openbaring - de islamitische manier van leven - indien objectief beoordeelt het verstand er van kan overtuigen dat ze van alle alternatieven het beste past bij de realiteit van de mens en het leven.

De missie van Oemma Media, als onafhankelijk orgaan, is vanuit deze visie Islam te presenteren aan de mensen: als alternatief voor de manieren van leven die resulteren uit de ideologieën van mensenhanden.

Ons doel is er voor te zorgen dat discussies betreffende de weg voorwaarts voor de mens Islam op basis van juiste kennis en inzichten, en vrij van vooroordeel en vooringenomenheid, benaderen.

INHOUDSOPGAVE

Redactioneel 4

Seculiere Stagnatie: Het begin van het einde voor kapitalisme 6

De benoeming van de Khalifa in de Islamitische Staat Al Khilafa 11

Is de mens in staat om rechtvaardige wetgeving tot stand te brengen? 17

Het huwelijkse leven volgens Islam 22

De oorsprong van Islam in Indonesië (deel 2): Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan 27

Redactioneel

2016 was wederom een jaar met niets dan dieptepunten voor de Oemma wereldwijd.

De crisis in de Centraal Afrikaanse Republiek is misschien van het televisiescherm verdwenen, maar de etnische zuivering bedoeld om de moslims uit het land te verdrijven zijn ook in 2016 doorgegaan.

In Azië is de vervolging van de Rohingya niet enkel doorgegaan, maar verder verergerd. Waar politie en leger eerst wegkeken wanneer menigtes aangevoerd door boeddhistische monniken dorpen van moslims aanvielen, hebben ze in 2016 de leiding en organisatie van de moord, verkrachting, vernietiging en verdrijving op zich genomen. Zelfs de Verenigde Naties heeft moeten erkennen dat na de verkiezing van Aung San Suu Kyi, winnares van de Nobelprijs voor de vrede en lieveling van het westen, tot president, de genocide op de moslims officieel staatsbeleid is geworden in Myanmar.

Verder is in het Midden-Oosten de oorlog tegen de moslims in Syrië opgeschroefd. In samenwerking met Turkije heeft Rusland in 2016 de tactiek van de verschroeide aarde, die zij eerder al had ingezet tegen de moslims van Tsjetsjenië, naar Aleppo gebracht om de opstandelingen te dwingen tot onderhandelingen met het Al Assad-regime op basis van het Amerikaanse "Plan van Geneve". Onderwijl heeft Saoedi-Arabië op zoek en onder aanwijzing van Amerika Jemen met de grond gelijk gemaakt. De hongerdood dreigt nu voor zeker een half miljoen moslims daar, terwijl een verdere 10 miljoen mensen dringend hulp nodig hebben om niet hetzelfde lot te ondergaan.

Er zijn weinig redenen om een verbetering van de situatie te verwachten in 2017

De haat van Amerika's nieuwe president Donald Trump voor Islam en de moslims bleek duidelijk tijdens zijn campagne voor het presidentschap en is bevestigd door de mensen die hij tot zijn kabinet benoemd heeft. Volgens generaal Flynn bijvoorbeeld, door Trump benoemd tot Adviseur Nationale Veiligheid, is Islam een "kanker".

En in Europagroeit de anti-Islam atmosfeer zo sterk dat enkel politici die openlijk tegen Islam en de moslims ageren een kans maken tijdens verkiezingen. Daarom moest bijvoorbeeld Angela Merkel, die eerder de grenzen van Duitsland openzette voor moslimvluchtelingen, een initiatief lanceren om de nikaab te verbieden, want er komen verkiezingen aan in Duitsland. Mensen als Wilders en Marie Le Pen bepalen het politieke discours, met andere woorden, en alle andere politici volgen gewillig danwel onwillig.

De krankzinnige en misdadige acties van de Islamitische Staat Groep zijn niet de oorzaak hiervoor. De tendens naar vervolging van Islam en de moslims is niet na de komst van deze groep begonnen, namelijk, maar al vele jaren eerder. Het boerkaverbod is bijvoorbeeld al sinds 2009 onderwerp van gesprek in Europa. De terreur van de Islamitische Staat Groep versnelt het proces naar vervolging van Islam en de moslims dus enkel, door de propagandisten in het westen alles te geven dat ze nodig hebben om de mensen doodsangst voor Islam en de moslims aan te praten.

Voor de echte oorzaak voor de huidige ellendige situatie van de Oemma wereldwijd moet men terug in de tijd. En niet slechts een paar jaren.

Aan het begin van de 21e eeuw zijn honderden duizenden moslims gestorven door de oorlogen in Afghanistan en Irak. In het decennium daarvoor was er de oorlog in Algerije, waarbij tussen honderdduizend en tweehonderdduizend om zijn gekomen, omdat de wereld niet wilde dat een Islamitische politieke partij de verkiezingen zou winnen. In het decennium daarvoor was er de oorlog tegen de moslims in Bosnië en de vernietiging van Hama door Hafez Al Assad. In de periode daarvoor waren er de oorlogen tussen de moslimlanden en de zionistische bezettingsstaat "Israël", die op hun beurt weer het gevolg waren van een eerder drama, namelijk de verdrijving van de moslims uit Palestina door zionistische joden. In de periode daarvoor was er de opsplitsing en kolonisering van het Midden-Oosten. In de periode daarvoor was er de kolonisering van de moslimgebieden in Noord-Afrika. Enzovoorts, enzovoorts.

Het hoofdartikel in deze uitgave van Oemma Magazine is mede daarom "De benoeming van de Khalifa in de Islamitische Staat Al Khilafa". Want

Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd:

“De Imaam (Khalifa) is een schild van waarachter jullie vechten en die jullie beschermd.” (Moeslim)

Dit schild is duidelijk wat de Oemma nodig heeft op dit moment. De serie ellendige gebeurtenissen in de moslimwereld is namelijk begonnen op het moment dat dit schild verzwakte. En sinds dit schild is gevallen, in 1924, is de vervolging en tirannisering van de Oemma wereldwijd gestegen tot niveaus die voorheen onvoorstelbaar waren.

Verder in dit magazine, nummer 62, in sectie Economie een analyse van het probleem waar de kapitalistische economen zich momenteel grote zorgen over maken: Seculiere Stagnatie. In Intellectuele Kritiek onderzoeken we aan de hand van wetenschappelijk studies gedaan in het westen of de mens in staat is om rechtvaardige wetten tot stand te brengen. Volgens de kapitalistische, seculier liberale ideologie zijn de wetten gemaakt door mensen de beste, namelijk, maar wat zeggen de feiten? In de sectie Islam, vervolgens, kijken we in meer detail naar de Islamitische visie op het huwelijk en de relatie tussen de echtgenote en haar echtgenoot, terwijl in Politiek, Achtergrond & Geschiedenis het tweede deel van de serie “De oorsprong van Islam in Indonesië” kijkt naar de geschiedenis van Islam op de eilanden Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan.

We hopen u hiermee van iets van waarde voorzien te hebben. En als u vragen of suggesties voor ons heeft, dan horen we dit graag van u via email.

Abdullah as Siddiq

**Seculiere Stagnatie: Het begin
van het einde voor kapitalisme**

De Grote Financiële Crisis van 2008 kwam voor verreweg de meeste vooraanstaande economen in de kapitalistische wereld als een volslagen verrassing. Niemand zag het faillissement van de investeringsbank Lehman Brothers aankomen en niemand verwachtte dat dit de ganse wereldeconomie richting afgrond zou drijven en de grootste overheidsinterventie in de economie in de geschiedenis van het kapitalisme noodzakelijk zou maken.^[1]

De reactie van de wereldeconomie op de overheidsinterventie heeft de economische wereld net zo verstoeld doen staan. Er zijn biljoenen dollars^[2] in de wereldeconomie gestoken door de overheden en centrale banken rond de wereld, door “*Quantitative Easing*” (Kwantitatieve Versoepeling) oftewel het opkopen van staats-schuld door centrale banken^[3] en het verlagen van de rente tot rond of zelfs onder het nulpunt (“*Helicopter Money*” oftewel *Helicopter Geld*).^[4] Acties die in het pre-2008 tijdperk absoluut ondenkbaar waren. Dit heeft weliswaar een implosie van de wereldeconomie voorkomen, maar niet zoals verwacht geleid tot een groeispurt.^[5]

De extreme noodgrepen zijn zelfs niet in staat geweest om de economische groei van het pre-2008 tijdperk te herstellen. Volgens de vooraanstaande Amerikaanse econoom Larry Summers, “*Treasury Secretary*” oftewel minister van Financiën onder president Bill Clinton en adviseur van president Barack Obama, is dit omdat de wereldeconomie in een nieuwe fase is aanbeland, een fase die hij *Seculiere Stagnatie* noemt.

Wat is Seculiere Stagnatie?

De geschiedenis van de kapitalistische economie laat zien dat economische groei afhankelijk is van een aantal drijvende krachten.

Één van deze drijvende krachten is bevolkingsgroei. Als het aantal mensen in een samenleving groeit dan zal dit leiden tot een toename in de totale consumptie van goederen en diensten. Want meer mensen betekent meer vraag naar voedsel, meer vraag naar auto's en huizen, schoolplaatsen, ziekenzorg, enzovoorts. Om aan deze additionele vraag naar goederen en diensten te kunnen voldoen moeten bedrijven investeren in extra fabrieken, extra werknemers, nieuwe

technologieën, enzovoorts. Deze investeringen zijn ook een vorm van additionele vraag, waardoor bevolkingsgroei dus op twee manieren leidt tot additionele vraag naar goederen en diensten, en daarmee naar economische groei.

Een andere drijvende kracht achter economische groei is schuld. Als mensen meer geld ter beschikking krijgen dan zullen ze meer uitgeven. Ook een toename van de schuld in de samenleving zal dus leiden tot economische groei. Enerzijds omdat de mensen meer dingen zullen kopen. Anderzijds omdat de bedrijven zullen investeren om meer dingen te kunnen produceren en verkopen.

In 1938 zei de Amerikaanse econoom Alvin Hansen dat de Amerikaanse economie de fase had bereikt waarin het niet meer substantieel zou kunnen groeien. Er zou volgens Hansen namelijk geen bevolkingsgroei meer zijn in Amerika, en de schuldbelasting in de economie historisch was volgens hem zo groot dat deze haar maximum al had bereikt. Er zou volgens Hansen daarom geen stimulans meer zijn voor bedrijven om te investeren in extra productiecapaciteit. En hierdoor zou er volgens Hansen ook geen stimulans meer zijn voor onderzoek en innovatie. Alles zou voortaan grotendeels hetzelfde blijven en dus zou de economie stoppen met groeien, oftewel stagneren. Hansen noemde de door hem voorspelde fase van de Amerikaanse economie *Seculiere Stagnatie*.

In deze fase zou de economie nog slechts weinig groeien, waardoor de werkloosheid ook zou hoog zijn. De rentevoet zou tegelijkertijd laag zijn omdat niemand geld zou willen lenen om te investeren.^[6]

Kort na deze voorspelling brak echter de Tweede Wereldoorlog uit, en daarna de Koude Oorlog, mede waardoor hetgeen Alvin Hansen voorspelde niet plaatsvond. De Tweede Wereldoorlog deed de vraag naar goederen en diensten namelijk immens toenemen, waardoor bedrijven weer gingen investeren en de economische groei in Amerika weer op gang kwam. De wapenwedloop van de Koude Oorlog hield de vraag naar nieuwe goederen en diensten op peil, waardoor bedrijven bleven investeren en economische groei veel hoger bleef dan Hansen had verwacht. Hierdoor groeide de Amerikaanse economie in de periode 1945 – 1973 met gemiddeld 3,4% per jaar.^[7]

Na 1973 daalde de Amerikaanse groei substantieel, tot gemiddeld 2,4% per jaar, maar dit was nog altijd meer dan wat Hansen voorspeld had. Ten gevolge hiervan werden de ideeën van Hansen langzaam maar zeker vergeten in economische kringen, aangezien de geschiedenis hem ongelijk leek te hebben gegeven.

Sinds de Grote Financiële Crisis van 2008, echter, is de groei van de economie niet enkel in Amerika maar rond de wereld nog verder gedaald. Veel van de rijke westerse landen zijn tussen 2007 en 2015 niet of nauwelijks gegroeid. Dit ondanks het feit dat lenen exceptioneel goedkoop is gemaakt. In Europa en Japan is er zelfs een negatieve rente geweest, wat betekent dat de lener minder geld hoeft terug te betalen dan hij oorspronkelijk heeft geleend.^[8] De werkloosheid is tegelijkertijd historisch hoog. In 2015 waren wereldwijd 197 miljoen mensen werkloos, 1 miljoen meer dan in 2014 en 27 miljoen meer dan voor de Grote Financiële Crisis van 2008 en de verwachting is dat dit aantal verder zal groeien tot en met 2017.^[9] Er wordt ook relatief weinig geïnvesteerd door bedrijven. Amerikaanse ondernemingenbijvoorbeeld, houden momenteel meer dan \$1,9 biljoen in constanten aan omdat ze niet weten waar ze dit geld winstgevend zouden kunnen investeren^[10], mede omdat de voorspelling is dat het aantal mensen van werkzame leeftijd met 5% zal afnemen tussen nu en 2050.^[11] Ter vergelijking, de ganse Amerikaanse economie is omstreeks \$16 biljoen waard.

Volgens Larry Summers betekent deze situatie dat Alvin Hansen toch gelijk had. Hansen's Seculiere Stagnatie is inderdaad geresulteerd en zal volgens Summers de wereldeconomie in haar greep houden als er niet snel radicale maatregelen worden genomen.^[12]

Welke “oplossingen” voor Seculiere Stagnatie worden aangedragen?

Summers is van mening dat een expansionair monetair beleid, oftewel het verlagen van de rente om leningen goedkoper maken, niet zal werken tegen Seculiere Stagnatie. Het huidige probleem is namelijk niet een te hoge rente, oftewel dat geld lenen teveel geld kost. De afwezigheid van

goede investeringsmogelijkheden zijn het echte probleem. Bedrijven hebben genoeg geld en kunnen goedkoop geld lenen, maar ze investeren desalniettemin toch niet omdat ze van mening zijn dat er geen vraag zal zijn naar meer of betere producten.

Volgens Summers is een expansionair fiscaal beleid, oftewel extra overheidsuitgaven, daarom noodzakelijk om Seculiere Stagnatie te bestrijden. Extra overheidsuitgaven zijn namelijk een vorm van vraag naar goederen en diensten. Door extra uit te geven kan een overheid volgens Summers dus bedrijven aanzetten om weer te investeren. De extra overheidsuitgaven zullen bedrijven aansporen om nieuwe investeringen te doen. Deze investeringen zullen andere bedrijven aansporen om eveneens nieuwe investeringen te doen, om aan de vraag naar goederen en diensten die resulteren uit de eerste ronde van nieuwe investeringen te kunnen voldoen. Al deze investeringen zullen ertoe leiden dat er meer banen beschikbaar komen in de economie, en hogere lonen, wat ertoe zal leiden dat meer mensen meer zullen gaan kopen. Dit zal vervolgens nog meer bedrijven aansporen om nieuwe investeringen te doen, waardoor de huidige economische problemen opgelost zullen worden.

En, zegt Summers, nu is het uitgelezen moment voor overheden om extra uitgaven te doen, want ze kunnen in de huidige situatie exceptioneel goedkoop geld lenen. Bovendien zal de extra economische groei die Summers verwacht resulteren uit dit beleid, het eenvoudig maken voor overheden om de extra leningen terug te betalen.

Waarom Summers' adviezen niet zullen werken

De belangrijkste reden dat bedrijven relatief weinig investeren, is dat de consumenten het geld niet hebben om meer of betere producten te kopen. Dit is niet door een tekort aan rijkdom in de wereldeconomie, maar door verregaande concentratie van de rijkdom in de handen van een kleine economische elite.

Sinds 1980 is de welvaartsongelijkheid in de Angelsaksische landen voortdurend toegenomen, totdat deze in 2010 zo goed als weer terug was

op het niveau van de Victoriaanse tijd zoals beschreven in de boeken van Charles Dickens. Maar niet alleen in de Angelsaksische landen is de welvaartsongelijkheid sterk toegenomen. Dit fenomeen valt wereldwijd waar te nemen en heeft ertoe geleid dat anno 2015 de rijkste 1% van de wereldbevolking meer dan de helft van de totale rijkdom in handen heeft.^[13]

Dit is een probleem omdat concentratie van rijkdom de vraag in een economie doet afnemen. Als een arm persoon iets meer inkomen wordt gegeven, dan zal hij dit extra inkomen meest waarschijnlijk in zijn geheel uitgeven aan goederen en diensten, omdat arme personen veel onbevredigde behoeftes hebben. Als, daarentegen, een rijk persoon iets meer inkomen wordt gegeven dan zal hij dit extra inkomen meest waarschijnlijk niet uitgeven maar sparen, omdat rijke personen geen onbevredigde behoeftes hebben. Dit betekent dat wanneer geld wordt afgenomen van de armen en aan de rijken wordt gegeven, dat dan de totale vraag in de economie afneemt. De verlaging van het inkomen van de armen zorgt voor een afname in de vraag naar goederen en diensten, terwijl de toename van het inkomen van de rijken niet zorgt voor een toename in de vraag naar goederen en diensten.

Zolang het kapitalisme het probleem van toenemende welvaartsongelijkheid niet op weet te lossen, zal de vraag naar goederen en diensten dus onder neerwaartse druk blijven staan in de kapitalistische wereldeconomie, wat bedrijven ervan zal weerhouden om te investeren in nieuwe productiecapaciteit. De eerste reden dat Larry Summers' adviezen niet de invloed zullen hebben die hij verwacht is derhalve dat ze het probleem van toenemende welvaartsongelijkheid, en dus de neerwaartse druk op de vraag naar goederen en diensten, niet oplossen.

De tweede reden dat Larry Summers' adviezen niet de invloed zullen hebben die hij verwacht is dat zonder oplossing van het probleem van toenemende welvaartsongelijkheid, het grootste deel van de extra investeringen die hij voorstelt in de zakken van de rijken terecht zullen komen. In de periode 2009 – 2012, het begin van het herstel na de Grote Financiële Crisis van 2008, is bijvoorbeeld de rijkdom van de rijkste 10% van de Amerikanen gestegen, terwijl de rijkdom van de

armste 90% van de Amerikanen is gedaald.^[14] De extra investeringen die Summers voorstelt zullen dus maar weinig extra groei doen realiseren, omdat degenen die het meest zullen profiteren van deze investeringen alles dat ze willen hebben al kopen. In latere periodes kunnen de extra investeringen zelfs leiden tot een absolute afname in de groei, omdat overheden dan de leningen die ze moeten aangaan om de extra investeringen te kunnen financieren terug zullen moeten gaan betalen. Dit geld zullen de overheden nemen van de rijken en de niet-rijken. Het geld dat de overheden hiervoor van de rijken nemen zal de totale vraag in de economie niet af doen nemen, het zal er hoogstens toe leiden dat de rijken minder geld kunnen sparen. Maar ieder bedrag dat overheden nemen van de niet-rijken om de rente en aflossing op schuld te kunnen betalen zal de totale vraag in de economie wel doen afnemen. Per saldo resulteert dan een negatieve balans: de extra investeringen hebben weinig positieve invloed op de totale vraag omdat deze investeringen in de zakken van de rijken verdwijnen, maar de terugbetaling van de lening die gedaan zijn voor de extra investeringen komt ten minste voor een deel uit de zakken van de armen die daardoor verder zullen moeten bezuinigen op hun uitgaven.

De extra investeringen die Summers voorstelt zullen dus meest waarschijnlijk voor een éénmalige, beperkte boost zorgen, en hierna voor een langere verdere neerwaartse druk op de vraag en dus de groei.

Wat is de conclusie die hieruit getrokken moet worden?

Een verder expansionair monetair beleid gaat het probleem van stagnatie zeker niet oplossen, daar zijn alle economen het wel zo'n beetje over eens. Een expansionair fiscaal beleid kan vanwege de ongelijkheid in de wereldeconomie evenmin zorgen voor een blijvende boost voor economische groei. Bestaan er nog andere oplossingen?

In het huidige economische bestel, nee. Het huidige kapitalisme heeft haar grenzen bereikt, zo hebben zelfs economen van de OECD, Wereldbank en het IMF geconcludeerd.^[15]

Politieke verandering is het enige wat de westerse

beschaving nu nog overeind kan houden. Politieke beslissingen uit het verleden hebben het huidige economische systeem gecreëerd, en daarmee de welvaartsongelijkheid. Enkel politieke beslissingen kunnen dit systeem veranderen, welvaartsongelijkheid verminderen, en daarmee een nieuwe fase van economische groei inluiden.

Het is niet moeilijk om in te zien wat zal gebeuren als de benodigde politieke beslissingen niet genomen worden. De reden dat de massa's rond de wereld het kapitalisme gesteund hebben de voorbije decennia is omdat zij er van profiteerden. Bijna iedere nieuwe generatie had het namelijk financieel beter dan de generaties voor hen. De komende generatie zal het echter substantieel slechter hebben dan de generatie voor hen.^[16] En als er niets gedaan wordt zullen komende generaties het meest waarschijnlijk nog slechter hebben. Dit kan maar één gevolg hebben, "erosie van de steun voor marktgericht beleid" in de woorden van de economen van de OECD, Wereldbank en het IMF.^[17]

Tegelijkertijd is het niet waarschijnlijk dat de benodigde politieke veranderingen daadwerkelijk gedaan zullen worden. Zoals Joseph Stiglitz, winnaar van de Nobelprijs voor economie in 2001, terecht opmerkte, dit betekent dat degenen die geprofiteerd hebben van het toenemen van welvaartsconcentratie akkoord moeten gaan met maatregelen die hun aandeel in de rijkdom zullen verminderen. Stiglitz acht de kans hierop niet erg groot.^[18]

Met andere woorden, Seculiere Stagnatie is een natuurlijke fase voor het kapitalisme, en wel de laatste fase voor haar tenondergang.

[5] "The Age of Secular Stagnation", Larry Summers, Foreign Affairs, 15 February 2016, <https://www.foreignaffairs.com/articles/united-states/15-02-2016/age-secular-stagnation>

[6] "Secular Stagnation: the History of a Macroeconomic Heresy", Roger E. Backhouse en Mauro Boianovsky, http://www.eshet.net/public/39/Secular20%stagnation,20%draft18_201%.pdf

[7] "The stagnation thesis is back!", Foundation For Economic Education, 1 december 1995, <https://fee.org/articles/the-stagnation-thesis-is-back/>

[8] "Negative Interest Rates", Bloomberg, 18 maart 2016, <http://www.bloomberg.com/quicktake/negative-interest-rates>

[9] "World Employment Social Outlook: Trends 2016", International Labour Organization, 20 januari 2016, http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---dcomm/---publ/documents/publication/wcms_443472.pdf

[10] "Why are corporations hoarding trillions?", Adam Davidson, The New York Times Magazine, 20 januari 2016, http://www.nytimes.com/2016/01/20/magazine/why-are-corporations-hoarding-trillions.html?_r=0

[11] "How Demographics Rule the Global Economy", Grep Ip, The Wallstreet Journal, 22 november 2015, <http://www.wsj.com/articles/how-demographics-rule-the-global-economy1448203724->

[12] Ibidemnoot 5

[13] "Ongelijkheid: De uitdaging voor kapitalisme in de 21e eeuw", Oemma Magazine, uitgave 61, juli – december 2016

[14] "The most important chart of 2014, explained in under a minute", Matthew Yglesias en Joe Posner, Vox, 23 december 2014, [http://www.vox.com/6874987/30/9/2014/the-most-important-chart-of-the-year-explained-in-45secondsZieook: "A Tale of Two Recoveries: Wealth Inequality After the Great Recession", Benjamin Landy, The Century Foundation, 28 augustus 2013, <https://tcf.org/content/commentary/a-tale-of-two-recoveries-wealth-inequality-after-the-great-recession/>](http://www.vox.com/6874987/30/9/2014/the-most-important-chart-of-the-year-explained-in-45secondsZieook:)

[15] "You're witnessing the death of neoliberalism – from within", Aditya Chakraborty, The Guardian, 31 mei 2016, <http://www.theguardian.com/commentisfree/2016/may/31/witnessing-death-neoliberalism-imf-economists>

[16] "Revealed: the 30-year economic betrayal dragging down Generation Y's income", The Guardian, 7 maart 2016, <https://www.theguardian.com/world/2016/mar/07/revealed-30-year-economic-betrayal-dragging-down-generation-y-income>

[17] "The Labour Share in G20 Economies", OECD rapport met contributies van de Wereldbank en het IMF, 2015, <https://www.oecd.org/g20/topics/employment-and-social-policy/The-Labour-Share-in-G-20Economies.pdf>

[18] "The Price of Inequality: How Today's Divided Society Endangers Our Future", Joseph Stiglitz, <http://books.wwnorton.com/books/the-price-of-inequality/>

[1] "It's an emergency. Long-term cures must wait", Anatole Kaletsky, The Times, 13 November 2008, <http://www.thetimes.co.uk/tto/opinion/columnists/anatolekaletsky/article2043503.ece>

[2] "The Age of Secular Stagnation", Larry Summers, Foreign Affairs, 15 February 2016, <http://larrysummers.com/17/02/2016/the-age-of-secular-stagnation/>

[3] https://en.wikipedia.org/wiki/Quantitative_easing#Credit_easing

[4] "Helicopter money – why economists are now thinking the unthinkable", Stewart Lansley, The Conversation, 14 April 2016, <https://theconversation.com/helicopter-money-why-economists-are-now-thinking-the-unthinkable57774->

De benoeming van de Khalifa in de Islamitische Staat Al Khilafa

De positie van Khalifa

De vestiging van de Islamitische Staat Al Khilafa vereist de benoeming van een Khalifa. Het bewijs hiervoor is dat Allah (swt) zegt dat er met Islam geregeerd moet worden:

فَأَحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ

“En oordeel tussen hen middels hetgeen Allah geopenbaard heeft, en laat hun verlangens jou niet weggleiden van de Waarheid die tot jou gekomen is.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maida 5, vers 48)

Terwijl Allah (swt) ook zegt dat er leiders moeten worden benoemd:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ
وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

“O jullie gelovigen, gehoorzaam Allah, en gehoorzaam de boodschapper, en degenen met autoriteit onder jullie.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Nisa 4, vers 59)

De implicatie van deze twee geboden is dat de moslims mensen in posities van autoriteit moeten benoemen, zodat de Islamitische wetgeving de Sjarie'a ten uitvoer gebracht kan worden.

De hoogste positie van autoriteit in de Islamitische Staat Al Khilafa is de positie van Khalifa, want Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd:

“De belangen van Bani Israëel werden behartigd door Profeten. Na het sterven van iedere Profeet werd deze opgevolgd door een andere Profeet. Er is geen Profeet na mij, maar er zullen Khoelafa'a [meervoud van Khalifa] zijn.” (Moeslim).

Met andere woorden, er moet een Khalifa bestaan die de Islamitische wet ten uitvoer brengt over de mensen. En dat Profeet Mohammed (saw) vóór zijn (saw) dood niet een Khalifa benoemt heeft betekent dus niet, zoals sommigen beweren, dat een Khalifa niet noodzakelijk is.

Het kiezen van de Khalifa

Dat Profeet Mohammed (saw) vóór zijn (saw) dood niet een Khalifa benoemd heeft betekent, ook niet dat hij (saw) nalatig is geweest, of dat Allah (swt) een onderwerp onbesproken en ongeordend heeft gelaten. Allah (swt) zegt namelijk dat alles wat Profeet Mohammed (saw) gedaan heeft onderdeel is van de openbaring:

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَى * وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى * أَأَنْ هُوَ
الْأَوْحَى يُوحَى

“Niet dwaalt uw metgezel (Mohammed), en niet is hij misleid, en niet spreekt hij naar eigen verlangens. Niets anders is het dan een werkelijk gegeven openbaring (wahi).”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Nadjim 53, vers 2 - 4)

Profeet Mohammed (saw) heeft dus bewust niet iemand aangewezen als Khalifa, de betekenis waarvan is dat Islam het aan de Oemma heeft gelaten om zelf een Khalifa te kiezen. De Khalifa kiest niet zijn opvolger, maar de Oemma kiest zelf haar leider.

‘Oemar bin Al Chattab (ra) heeft verteld hoe de verkiezing van de eerste Khalifa na de dood van Profeet (saw) precies plaatsgevonden heeft: “Na de dood van de Boodschapper van Allah (saw) vernamen we dat de Ansaar zich niet bij ons verzamelden, maar dat ze zich verzameld hadden op de binnenplaats van Bani Sa’ida. ‘Ali en Az Zoebayr (twee van de voornaamste van moslims), en wie zich ook tezamen met hen bevonden, waren niet met ons terwijl de Moehadjirien zich verzamelden bij Aboe Bakr. Ik zei tegen Aboe Bakr: ‘Laat ons gaan tot naar de Ansaar broeders van ons’. En zo trokken we er op uit om hen te vinden, en toen we tot nabij hen kwamen, troffen we twee van de vrome mensen onder hen die ons informeerden betreffende het finale besluit van de Ansaar. Ze zeiden: ‘O groep van Moehadjirien, waar gaan jullie naar toe?’. Ze antwoordden: ‘We gaan naar onze Ansaari broeders’. Ze zeiden tegen ons: ‘Jullie zouden niet naar hen moeten gaan. Breng ten uitvoer wat wij al besloten hebben’. Ik zei: ‘Bij Allah, we zullen naar hen gaan’. En zo gingen we voort tot dat we hen bereikten bij de schuur van Bani Sa’id”.

Na enige discussie zei Aboe Bakr: "... Jullie moeten kiezen, ofwel 'Oemar ofwel Aboe Oebayda bin Al Djarra als jullie Khalifa". 'Oemar zei: "Nee, we verkiezen jou, want jij bent onze leider en de beste van onder ons en de meest geliefde van ons allemaal bij de Boodschapper van Allah (saw)". Dus nam 'Oemar de hand van Aboe Bakr (ra) en gaf hem de belofte van gehoorzaamheid, en ook de mensen gaven hem de belofte van gehoorzaamheid. Al Habbab ibn Al Moenthier (van onder de Ansaar) was de eerste die hierop volgde. (As Soejoeti, in *Tarich oel Choelafa'u*, oftewel "Geschiedenis van de Choelafa'u").

Nadat Aboe Bakr (ra) de belofte van gehoorzaamheid had gekregen, besteeg hij de minbar (preekstoel) van Profeet Mohammed (saw). Al Hasan Al Basri heeft overgeleverd: "Toen Aboe Bakr de belofte van gehoorzaamheid gekregen had, stond hij op om de mensen toe spreken en zei: 'Nu is mij de verantwoordelijkheid gegeven voor deze autoriteit, en ik heb hier een afkeer van. Bij Allah, ik zou willen dat iemand van jullie hiervoor zorg zou dragen. Als jullie me de opdracht geven om tussen jullie te handelen zoals de Boodschapper van Allah (saw) heeft gedaan, dan kan ik dat niet. De Boodschapper van Allah (saw) was een slaaf die door Allah (swt) werd begunstigd met Openbaring en die Hij (swt) beschermde (tegen het maken van fouten). Ik ben slechts een mens. Ik ben niets beter dan jullie. Zorg voor mij, en als jullie mij recht zien gaan volg mij dan en als jullie mij zien afwijken [van het Rechte Pad] corrigeer mij dan'." (As Soejoeti).

Deze geschiedenis geeft aan dat het toegestaan is voor de leiders om een eerste keuze te maken en deze voor te leggen aan de Oemma. Als de Oemma dan geen bezwaren uit tegen deze keuze, dan bevestigt zij effectief de keuze van haar leiders en is de Khalifa benoemd.

Een andere methode werd gehanteerd bij de benoeming van de tweede Khalifa, 'Oemar bin Al Chattab. Op zijn sterfbed adviseerde Khalifa Aboe Bakr (ra) de vooraanstaande metgezellen van Profeet Mohammed (saw) om 'Oemar (ra) als zijn opvolger aan te wijzen. De metgezellen gingen akkoord met dit voorstel, gaven hun belofte van gehoorzaamheid aan 'Oemar (ra), waarna 'Oemar (ra) zich op de spreekstoel van Profeet Mohammed (saw) presenteerde aan de mensen om hen in de mogelijkheid te stellen uiting te geven aan eventuele afkeer van de keuze. Maar de

mensen zwegen en bevestigden dus de keuze van hun leiders. (As Soejoeti).

Toen 'Oemar (ra) op zijn sterfbed lag werd weer een andere methode gehanteerd voor de benoeming van de derde Khalifa. Khalifa 'Oemar (ra) wees zes metgezellen van Profeet Mohammed (saw) aan die na zijn dood de taak zouden krijgen om een nieuwe Khalifa te kiezen. Zij waren 'Ali bin Aboe Talib (ra), 'Oethman bin Affan (ra), 'Abdoerrahman bin Auf (ra), Sa'ad bin Abi Waqqas (ra), Zoebair bin Awwam (ra) en Talha bin 'Oebaidollah (ra). Deze commissie kwam voor het eerst bijeen toen Khalifa 'Oemar (ra) nog in leven was, met uitzondering van Talha (ra) die op dat moment niet in Al Medina was. Het bleek al snel dat er binnen de commissie een verschil van mening bestond over wie de opvolger van 'Oemar (ra) zou moeten zijn in het regeren over de mensen met het Boek van Allah (swt) en de Soenna van Zijn Profeet (saw). Op de derde dag na de dood van 'Oemar (ra) deed 'Abdoerrahman bin 'Auf (ra) derhalve afstand van iedere claim op het leiderschap. 'Abdoerrahman (ra) vertelde zijn commissiegenoten dat er lang genoeg gedebatteerd was en dat het tijd was geworden om een nieuwe Khalifa te kiezen. De overige commissieleden waren niet bereid om te doen zoals 'Abdoerrahman (ra) had gedaan en vroegen hem om van onder hen de nieuwe Khalifa te kiezen. 'Abdoerrahman (ra) accepteerde en ging te werk door de vier overige leden van de commissie (Talha was nog immer niet in Al Medina aangekomen) in persoonlijke gesprekken te vragen: "Wie zou je kiezen als Khalifa, indien ik zou besluiten jou niet als Khalifa te kiezen?". 'Ali (ra) antwoordde: "In dat geval, 'Oethman". 'Oethman (ra) antwoordde: "In dat geval, 'Ali". Zoebair (ra) antwoordde: "In dat geval 'Ali of 'Oethman". Sa'ad (ra) antwoordde: "In dat geval, 'Oethman". Met een meerderheid van stemmen voor 'Oethman (ra) trok 'Abdoerrahman (ra) naar de stammen in en rond Al Madina om de mensen naar hun mening te vragen. Mede omdat 'Oethman (ra) op dat moment ouder was dan 'Ali (ra), 'Oethman (ra) was meer dan zeventig terwijl 'Ali minder dan vijftig jaren oud was, ondersteunde een meerderheid van de mensen de keuze voor 'Oethman (ra). Ten slotte wendde 'Abdoerrahman (ra) zich tot 'Ali (ra) en 'Oethman (ra) persoonlijk. Hij vroeg 'Ali: "Als ik je kies als Khalifa, beoef je dan de Koran en de Soenna te volgen, en de *idsjtihad* (interpretatie van de Islamitische wet)

van je voorgangers?’. ‘Ali (ra) antwoordde dat hij de Koran en de *Soenna* zou volgen, maar dat hij de *idsjtihad* van de voorgangers zou volgen voor zover hij deze goed achtte. ‘Oethman (ra) werd door ‘Abdoerrahman (ra) dezelfde vraag gesteld en hij antwoordde bevestigend. ‘Oethman (ra) beloofde de *idsjtihad* van zijn voorgangers te zullen volgen. Daarop gaf ‘Abdoerrahman (ra) aan ‘Oethman (ra) zijn belofte van gehoorzaamheid en werd deze de nieuwe *Khalifa*. (As Soejoeti, At Tabarani).

Bij de eerste en tweede benoeming werd de *Oemma* in de hoofdstad van de Islamitische Staat, Al Madina, dus gevraagd om de belofte van gehoorzaamheid van haar leiderschap goed te keuren. Met andere woorden, zij werd achteraf gevraagd de keuze van haar leiderschap te bevestigen. Maar bij de derde benoeming werd de *Oemma* in de hoofdstad van de Islamitische Staat, Al Madina, vooraf gevraagd wie haar leiderschap tot *Khalifa* zou moeten kiezen. De metgezellen van Profeet Mohammed (saw) hebben beide processen voor het kiezen van een *Khalifa* gebruikt zonder dat iemand zich tegen één van dezen heeft verzet. Volgens het principe van *Idjism’a oes Sahaba*, de consensus van de metgezellen, is de betekenis hiervan dat beide verkiezingsprocessen toegestaan zijn door de Islamitische wet.

Dit begrip wordt bevestigd door wat is overgeleverd van Profeet Mohammed (saw):

“Wie sterft zonder de *bay’a* rond zijn nek, die sterft de dood van *Djahiliyya* [onwetendheid].” (Moeslim)

Deze overlevering is algemeen van aard, oftewel geldt voor iedere moslim, wat betekent dat de *bay’a* een verantwoordelijkheid van alle moslims is.

De benoeming van de Khalifa

Als het verkiezingsproces gedaan is en de persoon die de *Oemma* als *Khalifa* zou willen hebben bekend is, dan moet deze persoon officieel benoemd worden. Dit wordt gedaan door de *bay’a*, de belofte van gehoorzaamheid.

De *bay’a* is feitelijk een contract of overeenkomst tussen de *Oemma* en de persoon die zij als *Khalifa* wil zien. De *Oemma* biedt deze persoon de positie

van *Khalifa* aan, en dus dat zij hem zal gehoorzamen, op voorwaarde dat hij zal regeren volgens de Islamitische wet de *Sjarie’a*. Als deze persoon dit aanbod accepteert, dan is een overeenkomst gesloten en verwordt hij tot de *Khalifa*.

De eerste persoon die de *bay’a* van de moslims ontving was Profeet Mohammed (saw). Onder de gebeurtenissen met betrekking tot het Verdrag van Hoedaybiya was namelijk de Eed van Ar Ridwan, waar Profeet Mohammed (saw) van al de moslims die met hem (saw) waren een belofte van gehoorzaamheid en trouw kreeg. Allah (swt) zei hierover:

أَنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ

“Zij die jou de *bay’a* gaven, zij gaven hun *bay’a* aan Allah. De hand van Allah is boven hun hand.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Fath 48, vers 10)

‘Oebada bin As Saamit zei hierover: “De Profeet (saw) nodigde ons uit [om de *bay’a* te geven] en we gaven hem onze *bay’a*. Hij gaf ons de opdracht om te gehoorzamen zowel wanneer zaken ons aanstonden als wanneer ze ons niet aanstonden, wanneer het eenvoudig voor ons zou zijn en wanneer het moeilijk voor ons zou zijn, en wanneer we liever iemand anders zouden hebben gehad, en om niet de autoriteit van iemand die deze gegeven is in twijfel te trekken, zeggende: ‘Tenzij je overduidelijk ongeloof (Koefr Boewa) ziet, waarvoor je een duidelijk bewijs van Allah hebt.’” (Al Boechari).

De benoeming van de *Khoelafa’u* ten tijde van de metgezellen van Profeet Mohammed (saw) toont aan dat de *bay’a* de benoeming van de *Khalifa* officieel maakt. De verkozen persoon moet op zijn minst een formele *bay’a* krijgen van de leiders van de *Oemma*. Het is niet noodzakelijk dat al de mensen formeel hun *bay’a* geven, oftewel dat zij allemaal persoonlijk de *Khalifa* bezoeken en hem beloven dat zij hem zullen gehoorzamen zolang hij middels Islam over hen regeert. Het is wel noodzakelijk, echter, dat de *Oemma* akkoord is met de *bay’a* van haar leiderschap, want de *bay’a* van het leiderschap is niet geldig als deze ingaat tegen de wens van de *Oemma*. Dit is omdat de *bay’a* een contract is en bij contracten geldt in de Islamitische wet dat dwang het contract ongeldig

maakt. Profeet Mohammed (saw) heeft namelijk gezegd:

“Voorwaar, Allah (swt) heeft voor mij mijn Oemma haar fouten, hetgeen zij vergeet en hetgeen zij gedwongen is te doen, vergeven.” (Al Bayhaqi, Ibn Madja).

De Oemma kan dus niet gedwongen worden om een persoon haar bay'a te geven, en dit betekent ook dat haar leiderschap haar niet kan dwingen om een persoon haar bay'a te geven. Evenmin kan haar leiderschap gedwongen worden de bay'a te geven. De bay'a die onder dwang gegeven wordt is niet geldig en de persoon die deze bay'a gegeven is, is daarmee niet de Khalifa geworden. De Oemma moet dus aangegeven of zij akkoord is met de voorgedragen persoon of niet, wat zij kan doen door middel van woorden en daden. Als de Oemma zich uitspreekt voor de aangedragen persoon, of hem gehoorzaamt, dan geeft zij aan akkoord te zijn met hem en is zijn benoeming bevestigd.

Als er een meningsverschil bestaat tussen de leiders van de Oemma over wie de bay'a gegeven zou moeten worden, dan moet de persoon voor wie de steun het grootst is de bay'a gegeven worden. Dit is precies wat gebeurde na de dood van Khalifa 'Oemar bin Al Chattab (ra) waar niet al de leiders van de Oemma akkoord waren met de keuze voor 'Oethman bin Affan (ra). 'Oethman (ra) genoot echter wel de meeste steun en werd daarom verkozen tot de derde Khalifa van de Islamitische Staat.

De ambtsperiode van de Khalifa

De ambtsperiode van een Khalifa is in principe onbeperkt. Dit is omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd:

“Luister en gehoorzaam, zelfs als jullie heerser een Abessinische slaaf is...” (Moeslim)

En:

“Luister en gehoorzaam, ... zolang hij jullie leidt middels het Boek van Allah.” (Moeslim).

Deze instructies beperken de gehoorzaamheid niet tot een bepaalde periode, wat aangeeft dat

een Khalifa gehoorzaamd moet worden zolang hij zijn ambt correct ten uitvoer brengt. Bovendien bleven de Khoelafa'u ten tijde van de metgezellen van Profeet Mohammed (saw) in hun ambt totdat zij stierven, wat aangeeft dat er een consensus was onder deze metgezellen dat de ambtsperiode van de Khalifa niet beperkt is.

De verkiezing en benoeming van een nieuwe Khalifa wordt daarom noodzakelijk in één van de volgende gevallen:

- De Khalifa sterft
- De Khalifa wordt incapabel
- De Khalifa overtreedt de overeenkomst tussen hem en de Oemma

Dat een nieuwe Khalifa moet worden gekozen en benoemd als de Khalifa sterft is evident.

De Khalifa kan op verschillende manieren incapabel worden. Bijvoorbeeld door ziekte. Wanneer de Khalifa zo ziek wordt dat hij voor langere tijd zijn ambt niet uit zal kunnen voeren, of mogelijk zelfs nooit meer uit zal kunnen voeren, dan wordt verkiezing en benoeming van een nieuwe Khalifa noodzakelijk. Dit kan het resultaat zijn van zowel een lichamelijke ziekte zijn als een psychische ziekte. Maar een Khalifa kan ook incapabel worden voor andere redenen. Hij kan bijvoorbeeld gekidnapped worden door een vijandige staat en gevangen gezet. Als in een dergelijke situatie de Khalifa niet op korte termijn bevrijdt kan worden, dan moet een nieuwe Khalifa gekozen en benoemd worden.

Wanneer de Khalifa de Islamitische wet breekt, niet ten uitvoer brengt, of niet-Islamitische wetten ten uitvoer brengt, dan verliest hij zijn recht om gehoorzaamd te worden. De Oemma heeft te allen tijde het recht om de beslissingen van de Khalifa te toetsen aan de Islamitische wet. Iedereen heeft het recht om bij het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen (*Mahkama al Moezaalim*) een klacht in te dienen, waarna de rechters van dit Hof zich over de kwestie zullen buigen. Als de rechters van dit Hof oordelen dat de Khalifa in een specifieke kwestie zich niet aan de overeenkomst tussen hem de Oemma heeft gehouden, dan wordt hij gedwongen zijn beslissing in te trekken en in de plaats hiervan te beslissen in overeenstemming met de Islamitische wet. Als

de *Khalifa* dit weigert dan wordt hij door politie en/of leger uit zijn ambt verwijderd en worden nieuwe verkiezingen uitgeschreven om een nieuwe *Khalifa* te kunnen benoemen.

Is de mens in staat
om rechtvaardige wetgeving
tot stand te brengen?

Het kapitalisme stelt dat de mens zijn eigen wetten moet maken.

De aanhangers van deze ideologie zeggen niet dat dit zo moet zijn omdat de mens altijd de juiste wet zal kiezen. Men erkent namelijk dat de mens niet beschikt over de complete en alomvattende kennis die noodzakelijk is om de juiste oplossingen voor alle mogelijke problemen vast te kunnen stellen. Maar, zegt men op basis van de Europese ervaring, de religieuze wetten hebben aangetoond evenmin de juiste oplossingen voor alle mogelijke problemen te zijn.

Wat de mens wel kan, zeggen de aanhangers van kapitalisme^[1], is objectief en onbevooroordeeld oordelen over goed en kwaad, juist en onjuist. Oftewel, de mens kan oordelen op basis van wat hem juist lijkt voor zijn gemeenschap en hij hoeft niet te oordelen op basis van wat hem juist lijkt enkel voor zichzelf. De Europese ervaring met religieuze wetten daarentegen, is dat zij niet enkel aantoonbaar onjuist waren, maar ook nog eens altijd een bepaalde groep binnen de gemeenschap bevooroordeelden – koning, kerk en adel.

Daarom, zeggen de aanhangers van kapitalisme, is de wetgeving van mensen aantoonbaar beter dan religieuze wetten. En daarom zien zij in de voortdurend verandering van de wetboeken van de mensen niet een kritiek op hun visie, maar eerder een bevestiging: *“Wij maken misschien fouten bij de bepaling van wetten, maar als wij een fout vaststellen in de juistheid of in de rechtvaardigheid van de wet, dan passen we ons wetboek aan ten gunste van de mensen!”*.

Voor de beoordeling van kapitalisme is een belangrijke vraag, derhalve: is de mens inderdaad objectief en onbevooroordeeld?

In de academische wereld is op relatief grote schaal onderzoek gedaan naar precies deze vraag: oordeelt de mens van nature objectief en onbevooroordeeld, of niet?

Een beroemd onderzoek bij deze vraag is gedaan door David M. Messick en Keith P. Sentis, van de Universiteit van Californië, in 1979.^[2] In dit onderzoek werden de mensen die deelnamen aan de test verteld dat ze zich voor moesten stellen dat ze

werknemers waren die een loon kregen van hun werkgever. Ze werden opgedeeld in twee groepen. De eerste groep werd verteld dat ze zeven uren hadden gewerkt aan een specifieke taak, en dat de andere groep voor precies dezelfde taak tien uren nodig had gehad. De tweede groep werd verteld dat ze tien uren hadden gewerkt aan deze taak en dat de andere groep hiervoor slechts zeven uren nodig had gehad. Verder vertelden de onderzoekers beide groepen dat degenen die zeven uren hadden gewerkt hiervoor \$25 zouden krijgen van hun baas. De vraag aan beide groepen was vervolgens wat zij een rechtvaardig loon vonden voor de mensen die tien uren hadden gewerkt.

Messick en Sentis merkten op dat het gemiddelde van de antwoorden van degenen die zeven uren hadden gewerkt uitkwam op \$30.29, terwijl het gemiddelde van de antwoorden van degenen die tien uren hadden gewerkt uitkwam op \$35.24 – een verschil van \$4.95. De reden voor dit verschil was dat onder de mensen die zeven uren aan de taak hadden gewerkt er een voorkeur bestond voor gelijkheid beloning – zelfde taak verdient zelfde salaris. Onder de mensen die tien uren aan de taak hadden gewerkt, daarentegen, bestond er een voorkeur voor een gelijkwaardige beloning – meer gewerkt verdient meer salaris. Voor Messick en Sentis concludeerden hieruit dat er zoiets bestaat als een *“self-serving bias”*. Mensen zijn bevooroordeeld wanneer ze moeten oordelen over rechtvaardigheid want hun eigenbelang beïnvloedt hun oordeel.

In een vervolgonderzoek in 1997 vroegen Linda Babcock en George Loewenstein van de Carnegie Mellon Universiteit in Pittsburgh^[3] de deelnemers aan hun onderzoek om zich voor te stellen dat ze in een rechtszaak verwickeld waren. De rechtszaak ging over een persoon die van zijn motor afgereden was door een automobilist. Hierna deelden ze de deelnemers aan het onderzoek op in een groep die moest doen alsof ze de motorrijder waren en een andere groep die moest doen alsof ze de automobilist waren.

Ze vertelden beide groepen dat de rechter van plan was een schadevergoeding toe te wijzen aan de motorrijder met een waarde tussen \$0 en \$100.000, te betalen door de automobilist. En ze vroegen beide groepen in te schatten wat de schadevergoeding zou zijn. De gemiddelde

verwachting van de motorrijders bleek \$14.527 hoger te liggen dan de gemiddelde verwachting van de automobilist.

De beide groepen werd ook gevraagd wat ze een rechtvaardige schadevergoeding zouden vinden. In dit geval lag het gemiddelde antwoord van de motorrijders \$17.709 hoger dan het gemiddelde antwoord van de automobilist.

Meer recent, in 2014, publiceerde een groep onderzoekers geleid door Peter DeScioli de resultaten van een soortgelijk onderzoek.^[4] In dit onderzoek werden twee mensen gevraagd om samen te werken, de ene in de rol van vertaler en de ander in de rol van controleur. Vervolgens werden verschillende experimenten gedaan.

In het eerste experiment kreeg de vertaler als taak om drie paragrafen van een tekst te vertalen. De controleur kreeg als taak om één van deze drie paragrafen eveneens te vertalen. De vertaler werd niet verteld welke paragraaf precies de controleur eveneens zou vertalen. De vertalingen van de vertaler en de controleur werden dan naast elkaar gelegd en als de twee overeenkwamen, oftewel als de controleur het eens was met de vertaling van de vertaler, dan kreeg het tweemans team een geldbedrag. De vertaler kreeg dan het recht om dit geldbedrag te verdelen op één van twee manieren. De vertaler mocht verdelen op basis van het gelijkheidsprincipe, waaronder vertaler en controleur allebei de helft van het geldbedrag zouden krijgen. De rechtvaardiging hiervoor was dat beiden de paragraaf hadden vertaald die had geleid tot het geldbedrag, en dus dat beiden een gelijk recht op het geldbedrag hadden. De vertaler mocht het geldbedrag ook verdelen op basis van het gelijkheidwaardigheidsprincipe, waaronder de vertaler drievierde van het geldbedrag zou krijgen en de controleur éénvierde. De rechtvaardiging hiervoor was dat de vertaler drie van de in totaal vier vertalingen had verzorgd en de controleur één van de vier.

Uiteindelijk bleek 81% van de vertalers voor het gelijkheidwaardigheidsprincipe te kiezen, oftewel ze gaven drievierde van het geldbedrag aan zichzelf en ze gaven de controleur slechts éénvierde. Hierna werden de vertalen en de controleur gevraagd of, naar hun mening, de gekozen verdeling eerlijk en juist was. De vertalers

bleken substantieel positiever te oordelen over de verdeling op basis van het gelijkheidwaardigheidsprincipe dan de controleurs. Oftewel, over het algemeen vonden de vertalers het gelijkheidwaardigheidsprincipe waaronder zij drievierde van het geldbedrag hadden gekregen “juist” of “zeer juist”, terwijl de controleurs deze verdeling, waaronder zij éénvierde van het geldbedrag hadden gekregen, grotendeels “niet zo juist” of “onjuist” vonden.

In de gevallen waar de verdeling op basis van het gelijkheidsprincipe had plaatsgevonden bleek het tegenovergestelde. Daar oordeelden de controleurs substantieel positiever over de veroordeling dan de vertalers. In dit geval vonden de vertalers deze verdeling dus “niet zo juist” of “onjuist”, omdat zij maar twee vierde van de beloning hadden gekregen terwijl ze drie van de vier vertalingen hadden gedaan, terwijl de controleurs deze verdeling grotendeels “juist” of “zeer juist” vonden.

In een tweede experiment werden de deelnemers gevraagd om hun oordeel te geven over het gelijkheidsprincipe en het gelijkheidwaardigheidsprincipe voordat men wist of men als vertaler of als controleur mee zou doen. Men stelde de deelnemers aan het onderzoek dezelfde vraag dan nogmaals nadat ze het experiment gecompleteerd hadden. Onder de mensen die uiteindelijk vertaler werden, bleek de waardering voor het gelijkheidwaardigheidsprincipe, waaronder de vertalers drievierde van het geldbedrag kregen, te zijn gestegen, terwijl de waardering voor het gelijkheidsprincipe, waaronder de vertalers éénvierde van het geldbedrag kregen, was gedaald. Onder de controleurs was het resultaat precies andersom. De waardering voor het gelijkheidwaardigheidsprincipe, waaronder de controleurs éénvierde van het geldbedrag kregen, was gedaald, terwijl de waardering voor het gelijkheidsprincipe, waaronder de controleurs drievierde van het geldbedrag kregen, was gestegen. Met andere woorden, verschillende deelnemers aan het onderzoek veranderden hun mening over wat het meest rechtvaardig was, het gelijkheidsprincipe of het gelijkheidwaardigheidsprincipe, toen ze eenmaal wisten welke rol precies ze zouden vervullen. Verschillende van de mensen die in eerst zeiden dat het gelijkheidsprincipe het meest rechtvaardig was, zeiden toen ze eenmaal

geleerd hadden dat ze vertaler zouden worden dat het gelijkheidwaardigheidsprincipe toch eigenlijk meer rechtvaardig was. En mensen die in eerste instantie zeiden dat het gelijkheidwaardigheidsprincipe het meest eerlijk was, zeiden toen ze eenmaal geleerd hadden dat ze controleur zouden worden dat het gelijkheidsprincipe toch meer rechtvaardig was. Ze veranderden hun mening dus naar wat voor hen het meest voordelig was, naar de verdeling die hen een groter deel van het geldbedrag deed toekomen.

De conclusie die de onderzoekers trokken uit hun experimenten was dat mensen hun oordeel betreffende rechtvaardigheid laten beïnvloeden door hun persoonlijk gewin. Als ze weten dat ze vertaler zullen zijn dan vinden ze het gelijkheidwaardigheidsprincipe meer rechtvaardig, terwijl als ze weten dat ze controleur zullen zijn ze het gelijkheidsprincipe meer rechtvaardig vinden. Bovendien veranderen mensen hun mening betreffende rechtvaardigheid wanneer ze leren waar precies hun persoonlijk gewin van gediend zal zijn. Dus als men leert dat men als vertaler mee zal doen aan het experiment dan wordt de waardering voor het gelijkheidwaardigheidsprincipe sterker, terwijl als men leert dat men als controleur mee zal doen aan het experiment dan wordt de waardering voor het gelijkheidsprincipe sterker.

De onderzoekers geleid door Peter DeScioli deden nog een derde en laatste experiment, als een vorm van controle. In dit experiment lieten ze zowel de vertaler als de controleur één paragraaf vertalen. De hoeveelheid werk was dus gelijk voor beiden. Hierna gaf men de vertalers de keuze tussen het delen van het geld met de controleur, of zelf drievierde houden en slechts éénvierde geven aan de controleur. In dit geval koos 22% van de vertalers voor drievierde van het geld en 78% koos ervoor om het geld eerlijk te delen met de controleur. Dit leerde de onderzoekers dat de beoordeling van rechtvaardigheid beïnvloedt wordt door de mogelijkheid om het oordeel te rechtvaardigen. Als het onmogelijk is om het oordeel dat vanwege persoonlijk gewin de voorkeur heeft te rechtvaardigen, dan hebben mensen de neiging om meer objectief en onbevooroordeeld te zijn. Maar als het mogelijk is om het oordeel dat vanwege persoonlijk gewin de voorkeur heeft te rechtvaardigen, dan doen mensen dit ook.

Een experimenten van George Loewenstein en Don A. Moore van de Carnegie Mellon Universiteit in Pittsburgh, Verenigde Staten, had al eerder hetzelfde geleerd. Namelijk, dat mensen hun op profijt gebaseerde oordeel betreffende rechtvaardigheid willen kunnen rechtvaardigen.^[5] Dit experiment onderzocht de invloed van informatie op de snelheid waarmee overeenkomst wordt bereikt tijdens onderhandelingen over de verkoop van een product. De deelnemers aan dit onderzoek werden opgedeeld in een groep verkopers en een groep kopers. Tegenover de verkopers werd het te verhandelen goed anders voorgesteld dan tegenover de kopers. Ten gevolge hiervan ontwikkelden de verkopers en de kopers verschillende meningen over wat een eerlijke prijs zou zijn voor het goed. Beiden partijen werd vervolgens een bonus in het vooruitzicht gesteld als ze tot een overeenkomst zouden komen. Deze bonus was afhankelijk van de snelheid waarmee de overeenkomst gesloten werd – des te sneller het akkoord, des te hoger de bonus.

Men verwachtte dat wanneer de deelnemers aan de onderhandelingen meer informatie werd gegeven, er dus minder onduidelijkheden waren, ze sneller tot een overeenkomst zouden komen. Maar wat ze ontdekten was meer complex. De onderzoekers merkten op dat wanneer de additionele informatie voor de deelnemers aan de onderhandelingen op verschillende manieren uitgelegd kond worden, dat de onderhandelingen dan niet sneller maar juist langzamer verliepen. Enkel wanneer de additionele informatie op slechts één manier begrepen kon worden, resulteerde wat de onderzoekers verwachtten, namelijk dat sneller een overeenkomst tot stand werd gebracht. Met andere woorden, wanneer de additionele informatie op verschillende manieren geïnterpreteerd kon worden, dan interpreteerde ieder van de twee onderhandelaars deze op de manier die voor hem het meest voordelig was. Het oordeel van beide onderhandelaars over wat een rechtvaardige overeenkomst zou zijn, kwam hierdoor verder uit elkaar te liggen, waardoor de onderhandelingen in een impasse geraakten.

Deze onderzoeken verklaren feitelijk waarom er zoveel verschillende meningen bestaan over rechtvaardig versus onrechtvaardig, goed versus kwaad. Dit is enerzijds omdat de mens bij deze vraagstukken beïnvloed wordt door zijn

persoonlijke profijt – rechtvaardig voor hem is wat hem het meest ten voordele is. Anderzijds is dit omdat de mens niet gezien wil worden als iemand die oordeelt op basis van persoonlijk profijt. Hij wil overkomen als iemand die onbevooroordeeld en objectief is, alhoewel hij weet dat hij niet onbevooroordeeld en objectief is, dus hij probeert zijn bevooroordeeldheid en subjectiviteit te bedekken middels argumentaties en redenering.

De realiteit is, derhalve, dat de mens niet enkel op basis van incomplete en beperkte kennis oordeelt, maar ook op basis van bevooroordeeldheid en subjectiviteit. De mens kan derhalve juiste noch rechtvaardige wetgeving tot stand brengen. Hij zal, als hij wetten probeert te maken, fouten maken die de mensheid schaden. En hij zal ook zichzelf en “zijn mensen” voortrekken ten koste van de andere mensen.

[1] Als men zegt dat de mens niet over de complete en alomvattende kennis beschikt die noodzakelijk is om te kunnen wetgeven, en evenmin objectiviteit en onbevooroordeeld is, dan moet men erkennen dat de wetgeving van mensen in essentie hetzelfde zal zijn dan de religieuze wetten waar Europa ervaring mee heeft. In beide gevallen zullen de wetten dan veelal onjuist zijn en sommige individuen of groepen bevoordelen over anderen. De afschaffing van de religieuze wetten ten gunste van de wetten van mensen is dan geen vooruitgang maar een continuering van het probleem – onjuist en oneerlijke wetten.

Om hun visie een argument te geven tegen de religieuze wetten waar Europa ervaring mee heeft, moeten de aanhangers van kapitalisme dus ofwel zeggen dat de mens wel over de complete en alomvattende kennis beschikt die noodzakelijk is om te wetgeven, ofwel zeggen dat de mens objectief en onbevooroordeeld kan zijn. Anders is de mensenwet geen vooruitgang ten opzichte van de religieuze wetten waar Europa ervaring mee heeft.

De aanhangers van kapitalisme zijn dus feitelijk gedwongen om van mening te zijn dat de mens objectief en onbevooroordeeld kan zijn, omdat de mens overduidelijk niet over complete en alomvattende kennis beschikt. Dat de mens objectief en onbevooroordeeld kan zijn is derhalve op zijn minst een impliciete aanname onder de kapitalistische visie betreffende wetgeven.

[2] “Fairness and Preference”, David M. Messick en Keith P. Santis, *Journal of Experimental Social Psychology*, 1979, www.sciencedirect.com/science/article/pii/0022103179900477

[3] “Explaining Bargaining Impasse: The Role of Self-Serving Biases”, door Linda Babcock en George Loewenstein, *Journal of Economic Perspectives*, 1997, <http://pubs.aeaweb.org/doi/pdfplus/10.1257/jep.11.1.109>

[4] “Equity or equality? Moral judgments follow the money”, door Peter DeScioli, Maxim Massenkoff, Alex Shaw, Michael Bang Petersen en Robert Kurzban, <http://pdescioli.com/papers/descioli.etal.equity.equality.prsb14.pdf>

[5] “When Ignorance is Bliss: Information, Fairness, and Bargaining Efficiency”, door George Loewenstein en Don A. Moore, www.anderson.ucla.edu/faculty/keith.chen/negot.20%papers/LoewMoore_BiasAssimNegOut00.pdf

**Het huwelijkse leven
volgens Islam**

Er bestaat een grote contradictie in de manier waarop in de moderne tijd naar het wordt gekeken. Enerzijds wordt het huwelijk vereerd en verheerlijkt, want maanden van planning en vele duizenden euro's worden besteed om de huwelijksdag "de mooiste dag van je leven" te laten zijn. In Amerika, bijvoorbeeld, kost een gemiddeld huwelijk 32.000 dollar terwijl het gemiddelde jaarinkomen omstreeks 50.000 dollar is.^[1] Anderzijds wordt het huwelijk gekleineerd en geminacht, want overspel door huwelijkse partners is gemeengoed en de meeste huwelijken eindigen in scheiding. Wederom in Amerika eindigt 50% van de huwelijken in scheiding.^[2]

De verklaring voor deze contradictie is dat de populaire, westerse cultuur van vandaag de dag het huwelijk zelf, oftewel de ceremonie, belangrijker acht dan het huwelijkse leven, oftewel het samenleven van man en vrouw. Iedereen kan dit inzien door te onderzoeken hoeveel programma's op televisie gaan over het huwelijk zelf, de ceremonie, hoe mensen deze beleven en hoe men zijn eigen huwelijk beter en mooier kan maken, en dit te vergelijken met het aantal programma's op televisie dat gaat over het samenleven van koppels, hun dagelijkse problemen en frustraties en hoe zij hiermee om proberen te gaan. De programma's over de huwelijkse ceremonie zijn vele malen meer dan de programma's over het huwelijkse leven.

Deze betreurenswaardige trend heeft de moslim-wereld niet onaangeroerd gelaten. Het is al langer bekend dat de moslims in het Midden-Oosten alsmáar later trouwen omdat ze zich de huwelijksfeesten die familie en vrienden verwachten niet kunnen veroorloven.^[3] De landen in de Golf spannen wat dit betreft de kroon. In Dubai kost een gemiddeld huwelijk tegenwoordig tussen de 80.000 en 250.000 dollar, terwijl in Qatar het minimumbedrag voor een huwelijk 150.000 dollar is.^[4] Desondanks eindigt omstreeks 70% van alle huwelijken in de Golf landen in een scheiding.^[5]

De oplossing voor dit probleem is tweeledig. Ten eerste moet de focus van de mensen veranderd worden. Er moet minder aandacht zijn voor de huwelijkse ceremonie, want Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: "Het meest gezegende huwelijk is die, die de minste last is." (Al Bayhaqi). Ten tweede moet er meer aandacht gegeven worden aan

het huwelijkse leven, want Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: "Van alle zaken die Allah (swt) toegestaan heeft, haat Hij de scheiding het meest" (Aboe Dawoed en Ibn Maadjah), de betekenis waarvan is dat scheiding weliswaar toegestaan is in Islam, maar afkeurenswaardig.

Het doel van het huwelijk

Allah (swt) zegt:

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

"En tot Zijn tekenen behoort dat Hij voor jullie metgezellen uit jullie eigen midden geschapen heeft om bij haar rust te vinden. En Hij heeft liefde en erbarmen tussen jullie gebracht. Daarin zijn tekenen voor mensen die nadenken."

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Ar Roem
30, vers 21)

De betekenis hiervan is dat het huwelijk bedoeld is als een partnerschap tussen man en vrouw, waarin zij elkanders metgezel zijn, elkaar liefhebben en ondersteunen, en zo elkaar helpen rust, gelukzaligheid en tevredenheid te vinden in dit leven. Mede daarom ook beschrijft Allah (swt) de partners als elkanders gewaad, het kledingstuk dat beschermt tegen de weerselementen:

هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ

"Zij [jullie vrouwen] zijn zoals een gewaad voor jullie, en jullie zijn zoals een gewaad voor hen."

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara
2, vers 187)

Het huwelijk hoort dus niet, zoals vaak wordt gedacht, gekarakteriseerd te worden door dominantie en onderdanigheid, gebod en gehoorzaamheid. Weliswaar heeft Allah (swt) de man de positie van leiderschap gegeven in het huwelijk:

وَاللِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ

"... maar de mannen hebben een positie boven

haar...”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 228)

Maar dit betekent niet dat Allah (swt) hem de “baas” heeft gemaakt die commandeert en absolute gehoorzaamheid en onderdanigheid eist. De man heeft de positie van leiderschap in het huwelijk gekregen met de taak om voor het welzijn van zijn vrouw te zorgen. Allah (swt) zegt namelijk:

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ
وَبِمَا آتَفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ

“De mannen zijn qawwamoen voor de vrouwen, omdat Allah de een boven de ander heeft bevoordrecht en omdat zij van hun bezittingen uitgeven.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Nisaa 4, vers 34)

De oorsprong van het woord *qawwamoen* is het werkwoord *qaama*, wat “staan”, “ergens voor staan” en “iets tot stand brengen” betekent. Op andere plaatsen in de Koran wordt dit woord gebruikt met de betekenis “zorgen voor” en “opstaan voor”, zoals een bewaker opstaat om te beschermen en veilig te stellen:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ

“Jullie die geloven! Wees standvastig (qawwamien) voor Allah als getuigen van de rechtvaardigheid.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Maida 5, vers 8)

De man is de positie van leiderschap in het huwelijk dus niet gegeven als een voorrecht, waardoor hij zijn vrouw mag rondcommanderen en onderdanigheid en absolute gehoorzaamheid mag eisen. Hem is deze positie gegeven als een verantwoordelijkheid, als een plicht, want het betekent dat hij zijn vrouw moet helpen en beschermen, zodat hij en zijn vrouw, zijn partner en metgezel, samen rust, gelukzaligheid en tevredenheid zullen kunnen vinden. Volgens Ibn ‘Abbaas (ra), de metgezel van Profeet Mohammed (saw) en de beste *moefassir*^[6] van zijn generatie, de beste

generatie moslims, is dit is het correcte begrip van “...maar de mannen hebben een positie boven haar...”. In hetzelfde vers zegt Allah (swt) namelijk ook:

وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

“Zij [de echtgenotes] hebben recht op hetzelfde als waartoe zij in redelijkheid verplicht zijn, maar de mannen hebben een positie boven haar. God is machtig en wijs.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 228)

En volgens Ibn ‘Abbaas (ra) betekent dit tezamen: “De ‘positie boven haar’ in wat gezegd is door Allah (swt) betekent dat de man sommige van de plichten op zijn vrouw betreffende hem opgeeft [hij eist niet dat zij deze plichten nakomt, vert.], hij haar haar zin geeft, terwijl hij al zijn verplichtingen betreffende haar moet nakomen.” (At Tabari).

Want Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd:

“Voorwaar, degene die het meest compleet in geloof is, en de beste manieren heeft, is degene die het meest vriendelijk en zorgzaam is voor zijn vrouwen.” (Ibn Hibbaan)

Praktische adviezen betreffende zorgzaamheid

Profeet Mohammed (saw) is het beste voorbeeld voor wie wil weten hoe een echtgenoot moet zorgen voor zijn echtgenote. Zoals hijzelf (saw) heeft gezegd: “De beste onder jullie is degene die het beste is met zijn vrouwen. En ik ben het beste met mijn vrouwen.” (Ibn Hibbaan).

Ten eerste gaf Profeet Mohammed (saw) zijn echtgenotes de ruimte om te doen wat zij wilden, ook wanneer hij (saw) dit volgens de letter van de wet niet hoefde. Zoals Allah (swt) zegt:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَجِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرْثُوا النِّسَاءَ كَرَاهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا آتَيْنَهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ

مُسَيِّتَةً وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا

“Jullie die geloven! Het is jullie niet toegestaan vrouwen tegen haar wil te erven en houdt haar niet tegen om iets van wat jullie haar gegeven hebben mee te nemen, behalve als zij een overduidelijke gruwdaad hebben begaan. En ga vriendelijk met hen om. En als jullie afkeer van hen hebben, dan zijn jullie misschien wel afkerig van iets waar Allah toch veel goeds in heeft gelegd.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Nisaa 4, vers 19)

Een voorbeeld hiervan is het gebed in de moskee door de vrouwen. Voor een vrouw geldt dat Allah (swt) haar gebed in haar huis meer beloond dan haar gebed ergens anders. Er geldt voor haar ook dat zij eigenlijk enkel onder akkoord van haar echtgenoot haar huis mag verlaten. Toch zei Profeet Mohammed (saw) tegen zijn metgezellen: “Als één van jullie vrouwen het huis wil verlaten [om naar de moskee te gaan], verbiedt haar dit dan niet.” (Boekhari, Moeslim). Met andere woorden, als er geen reden is om een echtgenote iets te verbieden, verbiedt haar dit dan ook niet, ook al ben je in staat om haar dit verbieden.

Ten tweede respecteerde Profeet Mohammed (saw) zijn echtgenotes. Hij (saw) gaf hen hun recht op een eigen mening en zag dit niet als “respectloos” of als een onderminning van zijn (saw) gezag. Zo blijkt uit een conversatie tussen hem (saw) en zijn vrouw ‘Aiesja (ra), zoals overgeleverd door haar. Hierin zei Profeet Mohammed (saw) tegen haar: “Ik weet wanneer je boos bent op me en wanneer je tevreden bent met me.” ‘Aiesja (ra) antwoordde: “Hoe weet je dat, O Boodschapper van Allah (saw)?” Hij (saw) zei: “Als je tevreden bent dan zeg je ‘Jawel, in naam van de Heer van Mohammed’, maar als je boos bent op me dan zeg je ‘Nee, in naam van de Heer van Ibrahim!’.” (Moeslim).

Ten derde hielp Profeet Mohammed (saw) zijn echtgenotes. ‘Aiesja (ra) heeft gezegd: “De Boodschapper van Allah (saw) was gewoonlijk bezig met het verrichten van diensten (mihnah) voor zijn gezin, en als de tijd voor het gebed kwam dan ging hij naar buiten om te bidden.” (Boechari). Ze (ra) heeft ook gezegd: “Hij gedroeg zich zoals een gewone

man. Hij repareerde zijn sandalen en gaten in zijn kleren, en hij naaide [kleren].” (Boechari in “Al Adab Al Mufrad”). En: “Hij (saw) melkte zelf zijn geit.” (Achmed). Dit wil zeggen dat in de huwelijken van Profeet Mohammed (saw) sprake was van samenwerking tussen de echtgenoot en de echtgenote. Alhoewel zijn (saw) echtgenotes de verantwoordelijkheid hadden voor de huishoudelijke taken probeerde hij (saw) dit eenvoudig te maken voor hen door hen te helpen hierbij.

Profeet Mohammed (saw) maakte dingen ook eenvoudig voor zijn echtgenotes door niet teveel van hen te eisen. Aboe Hoeraira (ra) heeft gezegd: “De Boodschapper van Allah (saw) bekritiseerde het eten nooit. Als hij (saw) het lekker vond dan at hij (saw) het. En als hij (saw) het niet lekker vond dan liet hij (saw) het staan.” (Moeslim). Dit lijkt mogelijk een klein iets, maar het is feitelijk van essentieel belang voor een goed huwelijk. Buiten Profeet Mohammed (saw) is niemand van de mensen perfect, namelijk. In deze wetenschap hebben echtgenoten en echtgenotes een keuze. Ze kunnen al de fouten en tekortkomingen van hun partner voortdurend onder een vergrootglas leggen, hierover zeuren en klagen, zogezegd in een poging om de partner te helpen beter te worden. Maar ze kunnen ook de kleine fouten en tekortkomingen van de partner accepteren en de aandacht concentreren op wat wel goed is in de partner, zoals zijn of haar toewijding aan de religie, of arbeidsethos, of liefde, geduld, zorgzaamheid, enzovoorts. Het voorbeeld betreffende het eten laat zien dat Profeet Mohammed (saw) het laatste aanbeveelt.

Hij (saw) heeft ook gezegd:

“Laat een gelovige man een gelovige vrouw [zijn echtgenote, vert.] niet haten. Als hij iets in haar karakter niet leuk vindt, dan zijn er andere dingen in haar karakter waar hij wel van houdt.” (Moeslim)

Ten slotte, Profeet Mohammed (saw) droeg ook zorg voor emotionele behoeftes van zijn echtgenotes. Het huwelijk is niet zoals een arbeids- of zakencontract. Bij deze overeenkomsten kunnen de plichten en rechten zonder emoties nagekomen worden. In een huwelijk is dit onmogelijk, echter. Als in een huwelijk de rechten en plichten niet met warme emoties nagekomen worden, dat wil zeggen met een oprechte wens om de partner

tevreden te stellen en gelukzaligheid te laten voelen, dan is het onvermijdelijk dat de partner op enig moment emotionele verwaarlozing zal voelen: “Ja, je hebt gedaan wat je moet doen, maar ik voel geen warmte, geen liefde”. Daarom bezocht Profeet Mohammed (saw) gewoonlijk zijn echtgenotes na het ‘Isja gebed om met hen te kletsen.

Hij (saw) heeft ook gezegd:

“Alles waarin geen dhikr [herinnering, vert.] aan Allah is, is nonsens, nalatigheid en zinloosheid, behalve vier dingen: [één waarvan is] het grapjes maken van een man met zijn echtgenote...” (An Nasa’i)

‘Aiesja (ra) heeft verdere informatie gegeven over wat Profeet Mohammed (saw) gewoonlijk deed om een warme, emotionele band met zijn echtgenotes te bouwen, zodat zijn (saw) relatie met hen daadwerkelijk een partnerschap van het huwelijk zou worden:

“Als ik iets dronk tijdens mijn periode van menstruatie, dan gaf ik het [de beker, vert.] aan de Boodschapper van Allah (saw) en dan plaatste hij (saw) zijn mond precies op de plaats waar de mijne was geweest en dronk. En als ik vlees van een bot at tijdens mijn periode van menstruatie, dan gaf ik het [het bot, vert.] aan de Boodschapper van Allah (saw) en dan plaatste hij (saw) zijn mond precies op de plaats waar de mijne was geweest.” (Moeslim in “Kitab Al Haydh”).

^[1] <http://www.moneytalksnews.com/could-you-afford-get-married2015-/>

^[2] <http://www.divorcestatistics.org/>

^[3] <http://europe.newsweek.com/arab-marriage-crisis95537-?rm=eu>

^[4] <http://www.bq-magazine.com/industries/03/2015/wedding-industry-flourishing-gcc>

^[5] <http://www.thenational.ae/opinion/in-the-gulf-marriage-falters-while-divorce-prospers>

^[6] Een moefassir is een beoefenaar van tafsir, de uitleg en verduidelijking van de betekenis van de Koran.

De oorsprong van Islam in Indonesië (deel 2): Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan

Inleiding

De meeste moslims hebben een bijzondere affectie voor de Moslims in Zuidoost Azië, Indonesië en Maleisië, Brunei Dar ur Salaam en de zuidelijke regio's van Thailand en de Filipijnen. Deze bijzonder affectie is direct verbonden met hetgeen eerder is behandeld over de verspreiding van Islam in deze landen.

Islam kwam naar Asj Sjaam, het noorden van Afrika, Centraal Azië en Zuid Oost Europa via de veroveringen van de Moslimlegers. In de meeste gebieden heeft de inheemse bevolking Islam in de eerste instantie verworpen omdat het onbekend was voor hen. Maar nadat de Islamitische systemen werden geïmplementeerd op hen en zij zich realiseerden dat deze systemen de tirannie, onrechtvaardigheid en uitbuiting vervingen met rechtvaardigheid en eerbiedigheid, hadden zij een diepe waardering voor Islam gekregen en bekeerden zij zich tot Islam.

In Zuidoost Azië heeft de inheemse bevolking Islam echter meteen vanaf het begin verwelkomd. Zij verzetten zich niet tegen de komst van de nieuwe religie. Zij nodigden Islamitische predikers uit om aan hen de basisconcepten van Islam te onderwijzen. Vervolgens bekeerden zij zich op basis van de intellectuele kracht van deze concepten.

Helaas is behalve dit, over het algemeen niet veel bekend bij de mensen over de oorsprong van Islam in Zuidoost Azië. Wie brachten Islam naar dit werelddeel? En wanneer? Hoe snel werd Islam geaccepteerd door de lokale bevolking? Wat was hun motivatie om deze nieuwe religie te adopteren?

Dit artikel "De oorsprong van Islam in Indonesië" is geschreven om die vragen te beantwoorden. In het eerste deel is het eerste contact tussen Islam en de Indische bevolking behandeld en hoe Islam verspreid werd op het eiland Sumatra na het eerste contact. Dit tweede deel zal zich concentreren op hoe Islam zich verspreidde naar de andere eilanden van Indonesië; Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan. Het derde en laatste deel van dit artikel zal ingaan op de lessen die genomen kunnen worden uit de geschiedenis van islam in Indonesië.

De hoofdeilanden van Indonesië begrensd door Maleisië en Thailand in het noorden en door Australië in het zuiden.

De Wali Songo

Tijdens het einde van de zevende eeuw en begin van de achtste eeuw Hidjri, dus de 14de en 15de eeuw volgens de Christelijke jaartelling, was Java onder het gezag van de Hindoe Boeddhistisch koninkrijk van Majapahit. Volgens de lokale legende is Islam door de Wali Songo, dat is Indisch en Arabisch voor de "de negen vertegenwoordigers", verspreid naar de lokale bevolking.

Maulana Malik Ibrahim wordt over algemeen gezien als de eerste van de Wali Songo. Hij was geboren in Samarkant in het huidige Oezbekistan en reisde via India naar Java om daar te gaan leven. Hij werd bekend als Sunan Gresik, met Sunan wordt 'Eerbare' bedoeld en Gresik is de plek waar Malik Ibrahim Islam verspreidde. Volgens overleveringen heeft Sunan Gresik een groot deel van de mensen bekeerd uit de Noordelijke kustgebieden van Java. Men heeft ook over hem verteld dat hij heeft geprobeerd om de koning van Majapahit Viikramavarddhana te bekeren tot Islam maar zonder succes.^[1]

Sunan Gresik's oudste zoon Ali Rahmatoellah volgde in zijn vaders voetsporen. Hij werd ook een onderwijzer van Islam en heeft ook geprobeerd om de koning van Majapahit Angka Wiljaya te bekeren. De koning weigerde om Moslim te worden maar hij heeft Ali Rahmatullah wel toegestaan om een Islamitische school te vestigen in de stad van Ampel vlakbij Surabaya. Ali Rahmatullah die tegenwoordig bekend staat als Raden Rahmat en Sunan Ampel, gebruikte deze school als basis om veel mensen tot Islam te bekeren in zijn gebied.^[2]

De assistent van Ali Rahmat in Ampel genaamd

Maulana Ishaq reisde naar Blambangan en bouwde daar het fundament voor de vestiging en verspreiding van Islam in dat gebied.^[3] Echter, het is ook overgeleverd dat Maulana Ishaq de broer was van Maulana Malik Ibrahim en dus de oom van Ali Rahmatoellah.^[4]

Een zoon van Maulana Ishaq, Mohammed Ain oel Jaqien verspreidde Islam naar het eiland Lombok, Makassar bij het eiland van Sulawesi, Kutai in Oost-Kalimantan, Pasir in Zuid-Oost Kalimantan en de Molukse eilanden. Hij werd bekend als Sunan Giri.^[5]

De zonen van Ali Rahmatullah i.e. de kleinzonen van Maulana Malik Ibrahim gingen verder met het verspreiden van Islam op Java. Makdoem Ibrahim werd bekend als Sunan Bonang^[6] terwijl zijn broer Qasim werd bekend als Sunan Drajat.^[7]

Anderen die vaak Sunan genoemd worden op Java zijn Sunan Kalijaga, Sunan Kudus, Sudan Murla en Sunan Gunung Jati.^[8]

De notities van de Portugese reiziger Tomé Pires die Java bezocht in het begin van de 8ste eeuw Hidjri, 15de eeuw CE, laten duidelijk zien hoe de vestiging en verspreiding van Islam op Java niet het resultaat was van enkel individuele da'wa door enkel deze islamitische geleerden.

Demak op Java

Tomé Pires' zijn observatie was dat de Islam die hij zag op de kustgebieden van Java gebracht was door de handelaren uit Arabië, Perzië en India. Vergelijkbaar met de manier hoe dit gebeurde op Sumatra. De Moslims vestigde zich op Java, trouwden met de vrouwen van de lokale bevolking en lieten Islamitische geleerden overkomen. Die geleerden namen vervolgens de taak op hen om Islam te verspreiden onder de lokale bevolking.^[9]

Pires heeft ook vermeld dat in zijn tijd er al een onafhankelijk Islamitisch koninkrijk bestond op Java, het koninkrijk van Demak. Het was opgericht in het jaar 1477 CE door PatehRodim ook bekend als Raden Pateh.^[10]

Gedurende de periode van de derde koning van Demak, heeft Pangeran (prins) Trenggana, wiens

gezag begon in het Christelijke jaar 1505, Islam gesteund met het verspreiden op Java. Trenggana heeft zijn koninkrijk meer laten reguleren volgens de voorschriften van Islam. Voor zichzelf heeft hij de titel Sultan geadopteerd. Hij heeft ook zijn naam veranderd naar Ahmed 'Abdel Ar Rifin.^[11] Daarnaast heeft Sultan Ahmed 'Abdel Ar Rifin de macht en invloed van de Majapahit verdrongen uit zijn koninkrijk. In het christelijke jaar 1529 had zijn leger de stad van Madiun in Oost Java bereikt. In het jaar 1530 heeft de havenstad Surabaya zich aangesloten bij het Demak Sultanaat. En in het jaar 1545 werd de havenstad van Malang ten oosten van Java veroverd. SunanGiri en SunanKudus hebben een belangrijke rol gespeeld in deze openingen als adviseurs voor de Sultan en leiders van zijn leger.^[12]

Op het westelijke gedeelte van Java verspreidde de invloed van het Demak Sultanaat door middel van de inzet van SunanGunungJati. SunanGunungJati's volledige naam was Noer Al Dien ibn Ibrahim ibnMaulanaIzrail. Hij zou van Arabische voorouders afstammen. Hij wordt SunanFatahillah en SunanFalatehan genoemd. Toen hij een jonge man was, reisde hij naar het Sultanaat van SumadraPasai op Sumatra om Islam te studeren.^[13] Nadat Pasai was veroverd door de Portugezen in het Islamitisch jaar 928 en 1521 CE, reisde hij naar Mekka om Islam te studeren. Na zijn terugkeer naar Zuidoost Azië ging hij naar Demak en werd hij een adviseur voor Sultan Ahmed 'Abdel Ar Rifin, PangeranTrenggana.^[14]

SunanGunungJati heeft zelf het leger van Demak geleid om Banten te veroveren op het westelijke gedeelte van Java van de Hindoe autoriteit van Pajajaran in 1523 CE.^[15] Hij ging toen verder en tegen het einde van 1526 of het begin van 1527 CE/933 H heeft hij ook SundaKalapa veroverd. Dat is een havenstad in het westen van Java. SunanGunungJati heeft de stad hernoemt tot Djayakarta wat een Javaanse vertaling is voor 'FathanMoebinan' uit het eerste vers van Soera Al Fath van de Koran. De vrije vertaling hiervan is 'Duidelijke Overwinning'.^[16]

Het Sultanaat van Demak heeft de taak op zich genomen om Islam te verspreiden onder zijn eigen bevolking. Om dat te doen, heeft het sultanaat een Islamitisch onderwijssysteem ontwikkeld in de gebieden die onder haar autoriteit

vielen. Dit in navolging van het Sultanaat van SumatraPasai en het Sultanaat van Atjeh op Sumatra. In Demak stonden deze scholen bekend als 'Pesantren'. SunanGunungJati was aangesteld om de Pesantren van de hoofdstad van Sultanaat Demak te besturen.^[17]

Mataram op Java

Tijdens het einde van de 16e eeuw CE begon het Sultanaat van Demak te vervallen en op verschillende delen van Java ontstonden er onafhankelijke Islamitische Sultanaten. In het centrale gebied van Java, waar het gebied oorspronkelijk is geopend door het leger van Demak onder aanvoering van Sultan Kudus rond 1530 CE, ontstond toen het Sultanaat van Pajang en Mataram. Uiteindelijk werd het Sultanaat van Mataram rond 1587 overgenomen door Pajang.^[18]

Onder het bewind van Sultan Agung die regeerde tussen 1613 en 1646 CE heeft het Sultanaat van Mataram haar gouden tijdperk beleefd. In 1639 CE heeft Agung, die bekend stond als pangeran (prins) Agung, een ambassadeur gestuurd naar Mekka. In 1641 CE kwam dezelfde ambassadeur terug met de toestemming van de Sjarief van Mekka die toestemming had gegeven namens de Ottomaanse Sultan in Istanbul, de Khaliefa van de Moslims, aan Agung om de titel Sultan te gebruiken. Agung heeft toen zijn naam veranderd naar Abdoellah Mohammed MaulanaMatari.^[19] Sultan Abdoellah Mohammed MaulanaMatari zorgde ervoor dat Islam werd versterkt in zijn gebied door de Islamitische geleerden de opdracht te geven om moskeeën en pesantrens te vestigen in iedere stad in zijn gebied.^[20]

Banten op Java

Op het westelijke deel van Java werd het Sultanaat van Demak overgenomen door het Sultanaat van Banten. In 1579 CE heeft diens heerser MaulanaYusup (Indisch voor Youssef) Pajajaran geopend. Dat was het laatste Hindoe Boeddhistisch koninkrijk op Java. De elite van de Sunda bevolking op Java zijn daarna bekeerd tot de Islam.^[21]

In het jaar 1048 H en 1638 CE heeft een nakomeling van MaulanaYusup genaamd Abdel-Qadir een formele relatie ontwikkeld met het thuisland van Islam. Net als Agung van Mataram eerder had gedaan, zond hij ook een ambassadeur naar de Sjerief van Mekka om officieel zijn plecht te geven aan de Islamitische Staat die geregeerd werd door de Ottomaanse Sultan. Hij verzocht de Sultan om erkend te worden door de Islamitische Staat Al Khilafah als de Sultan van Banten. Zijn verzoek werd ingewilligd en zodoende werd een nieuwe traditie geboren in het Sultanaat van Banten. Na Sultan Aboe Al MafaachierAbdelQadir hebben alle nakomelingen officieel hun verzoek ingediend bij de Sjerief van Mekka om aangesteld te worden als Sultan van Banten.^[22]

Sultan Aboe Al MafaachierAbdelQadir zette zich enorm in voor Islam. Hij verzocht de Sjerief van Mekka om Islamitische geleerden te sturen naar Banten om hem te helpen met het verspreiden van Islam. Daarnaast heeft hij gezorgd voor de lokale Islamitische geleerden door middel van onderhoud en salaris zodat zij het volk Islam konden onderwijzen. Hij heeft ook een formele functie gecreëerd bij het bestuur voor een Islamitische geleerde zodat deze de sultan kon adviseren over de zaken van het Sultanaat. Deze positie werd de Qadi genoemd. De eerste Qadi's waren Islamitische geleerden die waren afgereisd van het Arabisch Schiereiland naar Banten. Maar naarmate de tijd verstreek werd deze positie ook vervuld door de Indische bevolking zelf nadat zij ook Islam hadden gestudeerd en geleerden waren geworden. De Qadi was verantwoordelijk voor het adviseren van de Sultan en hield toezicht op de naleving en toepassing van de Islamitische wetgeving in het Sultanaat. Als de Sultan vertrok met zijn leger dan liet hij vaak de Qadi het bestuur overnemen. Vaak werden ook kwesties met betrekking tot het buitenlands beleid gedelegeerd

aan de Qadi.^[23]

Vanwege deze maatregelen werd het Sultanaat van Banten het centrum voor de studie van Islam in Indonesië. Men kwam van alle regionen uit Sumatra, Java en ander Indische eilanden om daar te studeren. Het Sultanaat liet mensen reizen naar Mekka om hun studies daar voort te zetten. Na hun terugkomst werden deze mensen aangesteld om Islam te onderwijzen in Banten.^[24]

De Molukken

In het Islamitisch jaar 870 H/1486 CE heeft koning Marhum de heerschappij over Ternate, een eiland van de Molukken, op zich genomen.^[25] De Molukse eilanden waren in die tijd bekend met Islam vanwege de vele bezoeken van Moslimhandelaren die daar kruiden kochten. Koning Marhum was bewust van de opkomst van Islam en hij heeft zelfs zijn zoon naar Java gestuurd om Islam te studeren bij SunanGiri.^[26] In 891 H/1486 CE overleed koning Marhum en zijn zoon Zain Al Abidien werd de heerser van Ternate. Zain Al Abidien heeft officieel Islam geadopteerd als de religie van de staat. Vervolgens veranderde hij het koninkrijk in een sultanaat als onderdeel van de gehele implementatie van de Islamitische wetgeving. Onder leiding van Sultan Zain Al Abidien werden er nauwe banden ontwikkeld met het sultanaat van Java. Niet alleen op het gebied van handel, maar ook op religieus gebied door middel van het uitnodigen van Islamitische geleerden naar Java. Dit werd gedaan zodat deze geleerden de Sultan konden helpen om Islam te verspreiden onder zijn bevolking in Ternate.^[27]

Soelawesi

Onder de invloed van het Sultanaat van Ternate werden de bewoners in de gebieden van Gorontalo en Buton op het eiland van Sulawesi Moslim in het jaar 1525 en 1542 CE.^[28]

Ten zuiden van Sulawesi streken de twee koninkrijken van Goa-Tallo en Bone voor dominantie. In het jaar 1580 CE bracht de Sultan van Ternate een bezoek aan de havenstad Makassar in het koninkrijk van Goa-Tallo. Hierbij ontwikkelde hij een diplomatieke band met de koning Tunidjallo. Tunidjallo regeerde van 1565 tot 1590 CE en

hij toonde interesse in Islam. Hij had een nauwe band met de Sultan van Johor en het huidige Maleisië en hij heeft de eerste moskee gebouwd in Makassar voor de Moslimhandelaren die in zijn koninkrijk woonden.^[29]

Het koninkrijk van Goa-Tallo werd door twee heersers geregeerd. Een heerser in Goa en de ander in Tallo. In het jaar 1014 Hidjri/1605 CE werden deze heersers bezocht door drie Islamitische geleerden uit Minangkabau van Sumatra. De geleerden waren Abdel Makmoer (ook bekend als Dato RiBandang), Soelaiman (bekend als Dato RiPatimang) en AbdelJawad (ook bekend als Dato RiTiro). De koning van Tallo, KarengMatoaya, accepteerde hun uitnodiging naar Islam op de 9de van Jumada 1014 Hidjri, 20 september 1605 CE. Kort daarna bekeerde ook de heerser van Goa tot de Islam. De koning van Tallo heeft toen de naam Sultan AbdoellaAwaaloel Islam geadopteerd. En de heerser van Goa adopteerde de naam Sultan Alaoed Deen. Islam werd zodoende de staatsreligie in Goa-Tallo waarna het volk zich ook bekeerde tot de Islam.^[30]

De sultans van Goa-Tallo hebben toen de koning van Bone uitgenodigd om hun voorbeeld te volgen maar hij weigerde. In antwoord hierop hebben de Sultans van Goa-Tallo het gebied van Bone aangevallen in 1606 CE en nogmaals in 1608 CE tot aan 1611 CE. Op die manier hebben zij het koninkrijk van Bone onder hun controle gekregen. Als gevolg hiervan werd Islam gevestigd over het gehele gebied van Sulawesi, waarop het gebied van Toraja de enige noemenswaardige uitzondering is.^[31]

De Islamitische geleerde AbdelMakmur heeft de sultans van Goa-Tallo geholpen om de Islamitische wetgeving te implementeren in de gebieden die onder zijn autoriteit vielen. Om deze fundamentele verandering van de samenleving te faciliteren, werden er moskeeën gebouwd over het gehele eiland en iedere moskee had een Islamitische rechter (Qadi), imam en Chatieb (prediker). Hierdoor werd Islam in slechts enkele jaren volledig verworven met Suwalesi.^[32]

Kalimantan

De Islamisering van Kalimantan begon in de 10de eeuw van Hidjri en de 16de eeuw christelijke

jaartelling. In het jaar 936 H/ 1526 CE heeft PangeranSamudra een machtsconflict tussen de elite van het Dana koninkrijk op Kalimantan in zijn voordeel opgelost. Hij had belangrijke steun gekregen van de Islamitische Sultanaat van Demak tijdens zijn strijd. Hierdoor kwam hij in aanraking met de leringen van Islam en dit leidde ertoe dat hij zich bekeerde tot de Islam en het Sultanaat van Banjar had gesticht. Hij adopteerde de naam en titel Sultan Suriansyah.^[33]

Ondanks dat Islam de staatsreligie was in het sultanaat van Banjar, was de invloed op de lokale bevolking van Dayak beperkt. Dit veranderde pas toen Mohammed Arsjad Bin Abdoellah Al Banjari de Sultan werd. Geboren in Martapura, Zuid Kalimantan op 1122 H/ 1710 CE, kon Mohammed Arsjad al vloeiend de Koran reciteren toen hij zeven jaar oud was. Toen dit nieuws de toenmalige Sultan Tahil Allah van Banjar bereikte, had hij de jonge Mohammed Arsjad uitgenodigd om in zijn paleis te wonen. Op latere leeftijd heeft hij Mohammed Arsjad naar Arabie gestuurd om Islam te studeren op kosten van de Sultan. Gedurende zijn verblijf in Mekka en Medina bleef Mohammed Arsjad in contact met de Sultan van Banjar. Middels brieven gaf hij fatawa over religieuze zaken die betrekking hadden op de Moslims in Banjar. In 1186 H/1773 CE keerde Mohammed Arsjad terug naar het Sultanaat om persoonlijk de Sultan te ondersteunen in het besturen van de staat. Hij heeft een onderwijsinstelling gesticht om de mensen van alle leeftijden de Islam te onderwijzen. Voor dit project gaf Sultan Tahmid Allah een groot stuk land aan de rand van de hoofdstad van het Sultanaat. Het gebouw bestond uit verschillende lokalen, studentenwoningen, lerarenwoningen en bibliotheken. Maar er werden daarnaast ook workshops gegeven zodat het onderwijsinstituut financieel onafhankelijk zou blijven. De studenten van deze school werden uiteindelijk vooraanstaande geleerden van Kalimantan. Sjeich Mohammed Arsjad Al Banjari heeft ook de wetgeving van het Sultanaat hervormd zodat het in overeenstemming was met de Islamitische Sjari'a. En hij heeft islamitische rechtbanken opgericht waar het volk naar een moefti kon gaan om hun geschillen op te lossen volgens Islam. Dankzij al dit werk heeft de meerderheid van het sultanaat Islam geaccepteerd als hun religie.^[34]

[1] Ibid.note 3; Zieook:https://en.wikipedia.org/wiki/Wali_Sanga

[2] "Islam and Javanese Acculturation: Textual and Contextual Analysis of the Slametan Ritual", Masdar Hilmy, McGill University, 1999, https://www.academia.edu/891910/Islam_and_Javanese_acculturation_textual_and_contextual_analysis_of_the_slametan_ritual

[3] Ibid.note 34

[4] https://en.wikipedia.org/wiki/Wali_Sanga

[5] Ibid.note 7

[6] https://en.wikipedia.org/wiki/Sunan_Bonang

[7] https://en.wikipedia.org/wiki/Sunan_Drajat

[8] Ibid.note 33

[9] Ibid.note 34

[10] Ibid.note 34

[11] Ibid.note 3

[12] Ibid.note 7

[13] Ibid.note 3

[14] "Islam in Indonesia", Hoessein Djajadiningrat, in "Islam, The Straight Path: Islam Interpreted by Muslims", Kenneth W. Morgan, The Ronal Press Company, 1958, <http://www.religion-online.org/showbook.asp?title=1656>

[15] Ibid.note 7

[16] Ibid.note 46

[17] Ibid.note 3

[18] Ibid.note 7

[19] Ibid.note 7

[20] Ibid.note 3

[21] Ibid.note 7

[22] "The Origins of Islamic Reformism in Southeast Asia: Networks of Malay-Indonesian 'Ulama in the Seventeenth and Eighteenth Century", Azyumardi Azra, KITLV Press, 2004; Zieook: "Shari'a court, tarekat and pesantren: religious institutions in the sultanate of Banten", Martin van Bruinessen, Arcipel, 1995, http://www.hum.uu.nl/medewerkers/m.vanbruinessen/publications/Bruinessen_Sharia_Court_Tarekat_and_Pesantren_in_Banten-libre.pdf

[23] "Shari'a court, tarekat and pesantren: religious institutions in the sultanate of Banten", Martin van Bruinessen, Arcipel, 1995, http://www.hum.uu.nl/medewerkers/m.vanbruinessen/publications/Bruinessen_Sharia_Court_Tarekat_and_Pesantren_in_Banten-libre.pdf

[24] Ibid.note 55

[25] "History of the Indian archipelago", John Crawfurd, 1820, <https://archive.org/details/historyofindiana03craw>

[26] Ibid.note 7

[27] Ibid.note 57

[28] “The Bugis”, Christian Pelras, Backwell Publishing, 1996

[29] “De Islamisering van Makassar”, J. Noorduyn, 1956, <http://booksandjournals.brillonline.com/content/journals/90002316-22134379/10.1163?crawler=true>

[30] “The Bugis”, Christian Pelras, Backwell Publishing, 1996; See also “De Islamisering van Makassar”, J. Noorduyn, 1956, <http://booksandjournals.brillonline.com/content/journals/90002316-22134379/10.1163?crawler=true>

[31] Ibid.note 62

[32] Ibid.note 60

[33] “The Origins of Islamic Reformism in Southeast Asia: Networks of Malay-Indonesian ‘Ulama in the Seventeenth and Eighteenth Century”, AzyumardiAzra, KITLV Press, 2004; see also “Islam in Modern Asia”, I.K. Khan, M.D. Publications, 2006

[34] Ibid.note 66

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

"JULLIE ZIJN DE BESTE OEMMA VOORTGEBRACHT VOOR DE MENS-
HEID, (ZOLANG) JULLIE TOT HET GOEDE OPROEPEN EN JULLIE
HET VERWERPELIJKE VERBIEDEN, EN JULLIE IN ALLAH GELOVEN."

(SURAH AL-I IMRAAN, 110)

DE OEMMA SPREEKT LAAT JE HOREN!

DEOEMMA.NL/DEOEMMASPREKT

